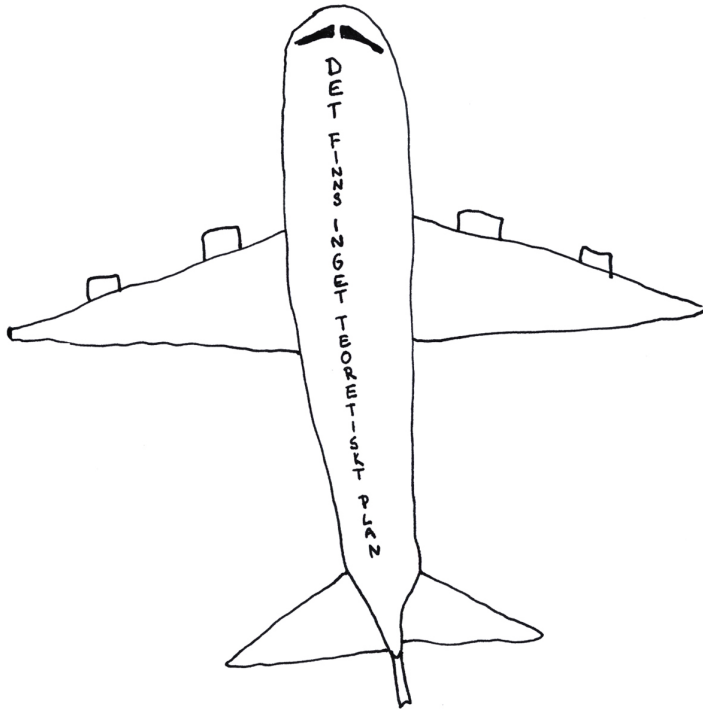

Det som är rimligt

Rebecca Digby

Material

Jag visade min då nya installation "I wrote pen" för en klasskamrat som reagerade med en påminnelse om att jag har rätt att vara självsäker. Att jag borde vara försiktig med att ursäkta mina verk i och med att jag är kvinna. Jag sa att min inre konflikt var ett material och inte en ursäkt. Hon blev rädd att hon varit för hård. Jag fick dåligt samvete för att jag fick henne tro att hon varit för hård.

Det som ansågs litterärt starkast

"...och jag tar en stor hink med (rumstempererat) vatten över huvudet och hoppas på åtminstone en förändrad frisy. I den klistrade luggen och vattenblänket på golvet bilder, bilder av bilder, statistiska staplar, ritningar och kurvor, kärleksdikter och anatomiska bilder och citat ur diskussioner och professorer. Utsnitt ur haltande självsammanfattningar, öppna munnar, sexuella interaktioner med flackande utropstecken, bilden av vem en blir när en vägrar definiera vem man blir, bilden av att glida som en genomskinlig kropp genom institutionens lokaler töjd av en boja av identitet och ideologi som skriker IIIHHHHH och som bildar en perfekt sked varje kväll av Komplet Konflikt och otrygghet som utsöndrar en sövande ånga. Och givetvis ett rum där detta placeras, ett Vitt Rum."

Prioriteringar

Det finns en musikalitet i mitt skrivande som prioriteras framför en fullkomligt genomförd tanke.

Kategoriseringar

Jag blev kär för att vi erkände ett (...), som inte var beständigt utan skiftade i form allteftersom delobjekt avtäcktes, men vars volym och densitet inte heller förändrades eftersom det var just ett (...). Definitioner per princip skulle innebära ett synliggörande och därför en förflyttning in i det Övriga som redan Ordnats och Kategoriserats och därmed också injicerats med ett preteritum som jag inte ansåg höra hemma i samtidskonsten.

Citat av Timothy Morton

Art is like an unthought thought

Citat av en kille på en filosofilektion

Aesthetically pleasant is anything which is fully done

Genomför:

1. En genomförd tanke.
2. En fullkomligt genomförd tanke.
3. En tanke att fullkomligt
4. En ofullkomligt genomförd
5. En
6. genomföras senare.

Sex

Runt 2003 visade framtiden upp två erbjudanden. Det första var en urskiljbar sexuell skola utifrån den skrala information som samlats upp i utbildningspotten trots generationer av idkare. Här användes den romantiska kärleken som utgångspunkt kombinerat med en inställning som antog att affektion människor emellan automatiskt medförde intressanta sensuella situationer, alternativt ett förhållningssätt som gav den kroppsliga njutningen ringa betydelse i förhållande till minimeringen av skam. Det andra alternativet var en dimma med chanser på sexuell utveckling men med hög skamriskfaktor. Ett efter ett måste känsliga kultiveringsorgan svullna av skaminjektioner exponeras och avgiftas, könet ut i luften, orden, besluten, och oändligt många detoxkurer skulle aldrig vara nog utan måste upprepas och effektiviseras. Skammen måste skyfflas runt, bränna på olika platser och på olika sätt, i dess sega natur ligger en outtröttlig lust till fostran och subjektherravälde.

Fortsättning

Vad gäller vårdandet av sociala disciplineringsmetoder är vi effektiva och kollaborativa som bakterier. Det är offentlighetens trätt in i den blöta människan: En känslolinje genom generationer oberörd av tidens självkasseringsystem; en gemensam andedräkt komprimerad till en kapsel, en planet i genomskärning. Vid hudkontakt smälter den och bildar en nål in i benet. Akilles dog förmodligen av skam. Människokroppen behöver skakas för att inte bli sönderbränd, rörelserna tenderar att bli spasmiska, ja, åtminstone inte långsamma och tråkiga.

Romantik

En kompis frågade om jag ville spela i hans film. Tydligen var tjejen som tilldelats rollen som en del i hans försök att närma sig henne romantiskt för långsam på sms. Jag sa ja eftersom det var så jag ville att mitt liv skulle vara. Morgonen därpå åkte vi ut på en äng för att komma åt ljuset. Manusets höga halt av självbiografi gav min kompis ångest och jag fick diarré av godiset som utgjorde min betalning. Efteråt kände jag mig lugn och verklig. Äntligen skulle jag kunna visa upp något tydligt som jag hade gjort, helt ur kurs från de tankar jag jobbade med för tillfället.

Godtagbarheterna

Det som den ene kallade för kognitivt experiment kallade den andre för gimmick. Några år tidigare hade jag lekt med tanken på en skulptur av ordet gimmick. "Det icke genomförda projektet om icke genomförda projekt" talade sanning och var därför meningslöst. Inget var förankrat i någon av mina nerver och jag var besviken över min tveksamhet till om det gav mig rätt att bestämma över deras existens.

Två guidade turer

En utställning erbjöd två guidade turer och jag förväntades befinna mig vid mitt verk och berätta om det. Det var en märklig känsla eftersom verket innehöll en performativ video på mig där jag berättade om mitt verk och som gick igång var tredje minut. Den första gruppen kom i alla fall och jag berättade om känslan och om att berätta om ett verk i ett verk. Efter ett par minuter blev jag avbruten av att videon startade och informationsgenereringen överfördes på ett oväntat sätt från min fysiska till min digitala version vilket jag tyckte förstärkte verkets aktörspotential. Vid den andra turen var jag upphetsad av denna möjlighet och mer ohämmad i mitt associationsflöde. Guiden ställde en fråga om kropp och jag svarade med materialhierarki och arbetsprincip men när den talande videon gick igång föreföll min nöjdhet skrymma videons effekt. Jag hoppade snopet åt sidan. Överlämnandet kändes klumpigt och överarrangerat.

De vilka jag riktar mig till

Min handledare

Min professor

Mamma
(jag borde inte rikta mig till min mamma.)

Kommande student som ska skriva essä och som letar exempel

God vilja

Under förarbetet inför essän hade jag visualiserat ett upplägg där varje sida skulle vara ett objekt. Somliga objekt mer knutna till varandra än andra, bildandes narrativ. Parallellt med varandra skulle de olika kedjorna skapa en kropp med flera lager av "utrymme emellan"; The unspecific pretended object, åtminstone hägrandes. Så tänkte jag det. Så stort förtroende jag hade för läsarens engagemang, precis som när jag gick på skrivarinje och min tillit för text som lockbete för tankens kantianska skuggsida var enormt. Jag minns en text jag skrev som hette "VARFÖR DIGBY HAR ETT UTLÄNDSKT NAMN OM HENNES MORMOR ÄR GUD", ett experiment där materiell symbolism omvandlades till beståndsdelar i en absurd dramaturgisk struktur. Jag lämnade in den med små explosioner under handryggarna, övertygad om att jag hittat något nytt, en slags nyckel. Jag var i synk med mina ambitioner, på kanten av min tänkta tanke. Upplägget var snårigt men plöjbart och bilderna saftiga. På kritiken sedan satt mina klasskamrater med böjda nackar och god vilja och försökte reda ut handlingen. Jag förstod ganska snabbt att det som jag såg som ett metaforiskt hyllsystem inte kommunicerade som ett sådant, och när det blev min tur att tala gjorde den i rummet etablerade oförståelsen att jag att jag halkade på min egen logik snarare än riktade den utåt. Jag sade inte mycket. Jag försökte med några ledande frågor som inte var tillräckligt ledande.

Tonlägen

Första gången jag skickade ett utkast till min handledare inkluderade jag ett stycke med rubriken "Clear cunt conceptual". Det var skrivet på engelska vilket vävde in mig i ett distanserat tilltal, en röst redan tillfredsställd av sitt eget ljud. Stycket hade en manifestaktig ton och antog formen av ett på måfå riktat knytnävslag, en ovärdig aggressivitet mot något som förstods vara vad jag "tycker är tråkigt i konst". Jag inkluderade det som om syftet med min handledning var att vi skulle lära känna varandra. Som om min uppgift var att guida min lärare genom potentiella fallgropar i syfte att utvinna djupaste möjliga utbildning. Jag tänker på ett förhållande där jag i flera år kämpade med att göra min partner bekväm i att prata om bajs som om relationens intimitet inte vore fullgod annars. Jag tänker på ett performance jag kallade för "Lazy Defence" där jag halvhjärtat genomförde en halvhjärtad idé som om det var konceptuellt. Hur som helst, handledaren nämnde stycket med ett tonläge som balanserade på en kant och såg på min grimas att jag visste hur det låg till. "Det där var ju inte så bra", konstaterade vi och gick vidare med skillnaden att min koncentration var något försämrad, min receptivitet delvis blockerad av skam. Jag hade samma känsla efter "Lazy Defence" men inte efter att förhållandet tog slut.

Svar

Vi fick förlängd arbetstid av handledaren men jag dröjde med att informera min professor. Tre veckor efter det ursprungliga inlämningsdatumet fick jag iväg ett mail i vilket jag försökte vara trevlig, saklig och ursäktande. Jag fick inget svar och jag och mamma spekulerade per telefon kring hans eventuella frustrationsnivå. Tio dagar senare lanserade han en bok i den europeiska huvudstad jag befann mig i och jag gick dit. Han hälsade glatt och bad om ursäkt för att han inte svarat på mitt mail.

Dynamik

Det ansågs att jag borde skriva mer trots att formen var så gott som sluten. Textmassan hade blivit sin egen och jag behövde bända upp den med kraft för att komma åt innehållet igen. Varje stycke kändes fragilt och känsligt för dynamisk rubbning, deras relationer som en familjs, en narcissistisk ekologi som just andats ut efter att ha godkänt varandra ömsesidigt.

Jämförelser

Jag hade slutligen skrivit två essäer. Jag uteslöt den ena men var osäker på hur mycket av den som lös igenom den kvarblivna texten. Jag gick tillbaka till ursprungsmaterialet för att göra en jämförelse och påmindes om varför jag lämnat det: den tjocka brödtexten fungerade förfrämligande, resonemangen tycktes förlora udd och essens genom att ovigt härma en slags klassisk koreografi. Materialet tedde sig som en post Big Bang-situation som frenetiskt argumenterade emot sin egen existens och skyfflade upp högar av resonemang i kompromissartade försök att passera som kommunikativ samtidigt som tiden gick och den faktiska nollpunkten dislokiserades och glömdes bort.